

рина отъ Бога му е опредѣлено да робува на агитъ?

И после съ сжщия гласъ, като че ли проклина и заплашва, казва на български.

— Не бойте се, момчета. Господъ си има грижата за васъ. Утре ще ви донеса храна и чисти дрехи да се облечете.

Едно необикновено възклицание се изтръгва изъ гърдитъ на затворниците. Едно страшно възклицание, изразяващо и изненада и страхъ. Тъ се страхуватъ вече не за себе си, а за баба Тонка.

А тя се обръща и тръгва нагоре къмъ слънчевия день и чистия въздухъ. Задъ нея ключалката на вратата щраква, но тя смогва да чуе последнитъ думи на сина си:

— Майко, майко, свята майко.

Вънъ грѣе слънце, вѣтърътъ носи хладъ отъ Дунава, градътъ шуми, като кошерь, животътъ си тече.

Тъмничарътъ изпраща баба Тонка до вратата:

— Пакъ идвай, бабо! Идвай всѣки день да ги учишъ на умъ и разумъ.

— Ща, Хафъзъ-ага, ща!

Отъ горния край на града, отъ къмъ търновския пжтъ се чуватъ звуцитъ на военна музика.

Баба Тонка отива къмъ конака и спира единъ минувачъ.

— Сине, комити ли водятъ пакъ?

— Комити, бабо. Башъ комитата: Караджата. Старицата се спира до конака. И тя иска да види голѣмия възстаникъ.

Шедствието се задава. То разте, като снѣжна топка. Отъ всички улици се стичатъ любопитни.